ఆ హి రి

ఆపూట లలిత మనస్సు మనస్సులోలేదు. ఆలోచనలతో అలసిపోయింది. తర్క వితర్కాలతో, ఆమె మెదడంతా తుకతుకలాడిపోయింది! ఈ సంగతి భర్తతో చెప్పడమా, మానడమా, అని చాలాసేపు మథనపడింది! అయినా ఓ దారికి రాలేకపోయిం దామె.

దాదాపు అయిదారు నెల్లనుండి ఆ యింట్లో ఉంటున్నారు. బంధుత్వం లేదన్న మాటేగాని, శారదా తనూ ఓ తల్లి బిడ్డల్లాగే మసిలారు. చాలా ఉమ్మడి కొంపల్లో వచ్చే చిన్న చిన్న తగాదాల్లాంటివి కూడా తామెరుగరు. తామిద్దరూ పోట్లాడుకోవాలనీ, అలా పోట్లాడుకుంటున్నప్పుడు చూడాలని చాలామందికి ఉన్నదని తనకూ తెలుసు, శారదకూ తెలుసు! అయితే మట్టుకు-ఇంకోరిసరదాకోసం, గిల్లి కజ్జా పెట్టుకోవడానికి, ఇవతలివారు, అమాయికులూ, చిన్నపిల్లలూ కాదు.

నిజానికి శారద ఎంత మంచిది! అస్తమానూ, 'వదినా! వదినా!' అంటూ వెంపర్లాడుతుంటుంది. ఆ కాస్త పనీ అయిపోగానే, తమభాగంలోకే వచ్చేస్తుంది! పట్టుదలకోసమన్నా-ఓసారి వారి భాగంలోకి ముందుగా వెడదామని, తను, అనేక సార్లు అనుకొన్నది! అదేం గ్రహచారమో గానీ, అది నిడివేరనే లేదు. ఎంత తొందరగా తెములుదామన్నా, ఈ పని తీరిచావదు. శారద తెములుకొని, బైటపడుతుంది మరి!

ఏమాట కామాటే చెప్పుకోవాలి! శారద తనకంటే అందమైందే! ఆడవారు, ఆడవారి అందాన్ని ఒప్పుకోరం టారు గానీ, అది నిజం కాదు. శారద అందగత్తెఅని, తను చూసిన మొదట్లోనే అనుకొన్నది! ఆలోచిస్తుంటే, ఆనాటి సంగతులన్నీ తనకిప్పుడు జ్ఞాపకమొస్తున్నాయి. మొట్టమొదటి సారి, శారద, రాంమూర్తి ఇల్లు చూసుకొందుకు వచ్చి నప్పుడు, ఆవిణ్ని చూస్తూనే, వారికి ఇల్లు కుదరనివ్వగూడ దనుకొంది తను. ఇలాంటి సొగసులాడి, ప్రక్క భాగంలో ఉంటే... హయ్యో రాత...... ఈయనగా రింకా, చేతికి చిక్కుతాడా అనుకుంది! అసలే అంతంత మాత్రంగా ఉన్న ఈ సంసారం, మరింత కుమ్ములుమ్మవుతుందేమో భగవం తుడా అని భయపడింది!

కానీ, తననుకొన్న వేమీ జరగలేదు; ఒకరకంగా చెప్పాలంటే, తనప్రయత్నాలు కొనసాగకపోవడమే మంచి దనిపించింది. నిజంగా కొనసాగి ఉన్నట్లయితే—ఈ శారదకు బదులు, ఇంకెవరు ఈ భాగంలోకి వచ్చేవారో! వాళ్ళెటువంటి వాళ్ళో ఎవ్వరూ చెప్పలేరుగదా!

శారద చాలా ఉత్తమురాలని తెలుసుకోవడానికి, తన కెక్కువ రోజులు పట్టలేదు. ఇంట్లో చేరిన గంటకల్లా 'ఏమండీ అక్కగారూ!' అంటూ శారద కేకేసింది. అప్పు డీ మనిషి ఇంట్లోనే ఉన్నాడు. దాన్లో ఏదో పనున్నవాడిలాగా వెళ్ళి, శారదను చూసొచ్చి 'చాలా అందమైన చెల్లెల్ని సంపాయిం చావోయ్!' అన్నాడు సిగ్గు లేకుండా! అయినా మొగవాళ్ళ కింత సిగ్గూ శరమూ ఉండదేం? అదో ఘనకార్య మనుకుం

టారో ఏమో మరి- పెళ్ళాం అక్కడున్నదే, ఆవిడేమయినా అనుకొంటుందేమో ననికూడా ఆలోచించకుండా, నోటికి ఎంతమాటొస్తే అంత మాటా అనేస్తారు! అలాగే ఇవతల వారుకూడా ఉంటే. వారికెలా ఉంటుందీ? ఆ మాత్రం తెలుసుకోకపోతే ఎట్లా?

శారద అటువంటి మనిషని కాదు గానీ, ఎందుకైనా మంచిదని, తనే 'వదిన' వరసకి మార్చింది. ఆc, తెగించిన వారికి వరసా వాయీ అడ్డా ఏమిటి? ఆ శాస్త్రుర్లుగారి కూతుర్ని, 'అక్కాయ్, అక్కాయ్' అంటూనే, వారాల కుర్రాడు లేపుకెళ్ళలేదూ? అప్పు డేవరసలు అడ్డొచ్చాయి గనక? కాదుగానీ, మన జాగ్రత్తలో మన ముండటం మంచిదే! ఆపైన, అన్నిటికీ, ఆ నారాయణమూర్తే ఉన్నాడు.

తనింత పకడ్బందీగానూ ఉన్నది. రాంమూర్తిని 'అన్నగారూ'! అని నిండుగా, నోరారా పిలిచేది. ఆయనకూడా 'ఏమిటమ్మాయ్?' అని ఆప్యాయంగా పలికేవాడు. అటువంటి వాడికే, ఈ వెధవాలోచన ఉన్నదంటే త నేమనుకోవాలి?

ఈ మొగాళ్ళకున్న అహంకారానికి—పెళ్ళాలే గనక లేకపోతే, లోకం భగ్గునమండిపోదూ? శారద ఊళ్ళో ఉన్నంత కాలమూ, కుక్కిన పేనులాగా పడున్నాడు రాంమూర్తి. కన్నెత్తి తనకేసి చూడనన్నా చూసేవాడుకాదు. తను నాలుగైదుసార్లు ఈమాటే శారదతోకూడా అన్నది. 'ఆయ నంతే వదినా! ఆడాళ్ళంటే పరమ సిగ్గు' అన్నది శారద. ఇదంతా నాటకమనే సంగతి, తన కిప్పుడుగానీ అర్థం కాలేను. ఈ మొగాళ్లు, ఎంచక్కా నటిస్తారనీ!

శారదకు గూడా తన మొగుడి బుద్ధి బాగా తెలుసు లాగుంది; లేకపోతే 'హోటల్లో భోంచేస్తారే వదినా! నీ కెందుకొచ్చిన శ్రమ!' అంటుందా? పిచ్చిముండ! తనే తెలుసుకోలేకపోయింది. ఆవిడ వద్దన్నకొందికీ, తనే బలవంతం చేసింది. 'మా అన్నగారికి మేం తక్కువ పెట్టుకోం లేవోయ్' అంది. 'ఇవన్నీ అనకపోతే, మా యింట్లో తినడం ఇష్టంలేదనరాదూ? తీరిపోతుందిగా!' అని తను యాష్టపడ్డది! 'ఇరుగూ పొరుగూ అన్న తరవాత, ఇబ్బందుల్లో సబ్బందుల్లో ఆదుకోకపోతే ఎందుకూ?' అన్నది. ఇన్నన్న తరువాత గానీ 'నీ ఇష్టం!' అనలేదు శారద. అంటే ఏమిటన్నమాటా? తన మొగుడు బుద్ధిని తనే నమ్మలేదన్నమాట! ఆవిణ్ణననడం కాదు గానీ, ఈ మనిషిని, తనీనాటికి నమ్మగలదా?

దోవనపొయ్యే తద్దినాన్ని కొని తెచ్చుకున్నట్లయింది. అప్పుడన్నివిధాలుగా శారదను బలవంతపెట్టకుండా ఉండాలిసింది. మొఖమోటానికి ఎదో ఒకసారి అరసారి అని-మెదలకుండా ఊరుకోవలసింది! పోనీలే—పొరుగున ఉంటున్నారుగదా, అవసరాలనేవి అందరికీ వుంటాయిగదా, ఓ పది రోజులపాటు ఉడకేసిపెడితే, పోయిందేమిట్లెస్తూ అనుకొన్నది గానీ, ఈ మూర్తిగాడిలా తయారవుతాడని తను ఊహించలేకపోయింది!

అయినప్పటికీ తను 'అన్నగారూ! అన్నగారూ!' అంటూనే ఉంది. ఆ వెధవగూడా 'అమ్మాయ్, అమ్మాయ్!' అనే వాడు. అలాంటివాడికి ఈ అపరబుద్ధి ఎందుకు పుట్టినట్లూ? అందుగ్గాదూ, లోకం ఇలా పాడై పోయింది!

అంతక్రితం తలెత్తిగూడా చూడనివాడు, శారద వెళ్ళి నప్పట్నుంచీ, చూసి నవ్వడంగూడా సాగించాడు. ఎందుకో గదా అనుకొంది తను. అలాఊరుకోవడమే తనకొంపతీసింది! నవ్వినప్పుడే, పెట్టవలసిన నాలుగూ పెట్టవలసింది! 'అన్నాయ్' అంటున్నాంగదా, వీడికిమాత్రం ఆ పోకదల గుణం పుట్టబో తుందా అని—తను తాత్సారంచేసింది. ఇది, ఆ వెధవకు, మంచి ప్రోత్సాహమిచ్చింది. మూడో రోజునుండి పూలు పట్టుకురావడం మొదలెట్టాడు. అప్పుడుగూడా తను, అనుమా నించిచావలేదు. పెళ్ళాం వున్న రోజుల్లో తెచ్చేఅలవాటు ప్రకారం తెచ్చాడని సరిపెట్టుకొంది. అదేం ఇదేమని—నిన్న సాయంత్రం చెయ్యిపట్టుకున్నాడు. ఆ నారాయణమూర్తి దయవల్ల-ఎవ్వరూ చూడకపోబట్టి సరిపోయింది. తనఖర్మం గాలి, ఎవరికంటనన్నా పడితే కాపరానికి నీళ్లొదులు కోవడ మేనా, ఇంకేమయినా ఉందా!

పోనీ, ఈ మనిషన్నా కాస్త మంచివాడైతే అనుకోవ చ్చు. అప్పుడెప్పుడో, ఆ రాజారావు ఫొటో పెట్టెలో ఉన్నదని, ఇప్పటికీ సాధిస్తుంటాడుగదా! అట్లాంటి అనుమానం మనసులో ఉన్నవాడికి, ఈమాత్రం సందు దొరికితే, తన కాపరం ఇంకా నిలవనా? తన్ని తగిలేసి, ఇంకెవత్తెనో పెట్టుకు ఊరేగడూ? ఇప్పుడు సరిగ్గా ఉంటున్నాడని మాత్రం ఏమిటి గానీ, అప్పు డీ అడ్డంకిగూడా లేకుండాపోతుంది.

అయినా ఈ రాంమూర్తిగాడికిదేం లేకిబుద్ధి? తన చక్క దనం చూసి భ్రమసిపోతారనుకొన్నాడా? తన డబ్బుకు లొంగి పోతారనుకొన్నాడా? వీడి బాబాయిల్లాంటివాళ్ళను తను

చూసింది! వీడి లెక్కప్రకారం, వాళ్ళందరికీ తను లొంగిపోవలసిందేనా? హయ్యో రాత! వీడింత తెలివితక్కువ వెధవేమిటీ? వీడనుకొన్నదే నిజమయితే, తనెప్పుడో వీడికి లొంగిపోవాలిసింది! మాటొచ్చిందని కాదు గానీ, రామ్మూర్తి అందగాడే! అలాంటి అందమంటే తనకు ఇష్టం గూడానూ! ఈ మనిషి రామ్మూర్తిలాగా ఉంటే ఎంత బాగుండును! ఈ రామ్మూర్తిలాంటివాడు తనకు భర్తగా దొరికితే ఎంత సంతోషిద్దును......ఇలాంటి పిచ్చి పిచ్చి ఆలోచనలు తనకు కలిగిన మాటగూడా నిజమే! భగవంతుని ముఖంచూసి చెప్పాలంటే— తన కట్లా అనిపించింది మరి! అనిపించిందిగదా అని, తనేమన్నా తూలిందా? లేదే!

ఎందుకో, హఠాత్తుగా, తనకు అనిపించింది, ఈ రామ్మూర్తి, ఒంటరిగాఉన్నప్పుడు ఏదన్నా అఘాయిత్యంచేస్తే ఏమిటి చెయ్యడమా అని! అలా ఎందు కనిపించిందో తనకు తెలీదు. మనసులోని ఆలోచనలు గ్రహించినవాడిలా, ఈ త్రాపి అంతపని చేశాడు. నిన్న చెయ్యిపట్టుకొన్నవాడు, ఇవ్వాళ ఇంకేమైనా చేస్తాడు. అసలు నిన్ననే, ఆయనకీ సంగతి చెప్పాలిసింది; తనెందుకో చెప్పలేకపోయింది. ఉరుమురిమి, మంగలంమీద పడుతుందేమోనని తన భయం! చెప్పకుండా ఉంటే ఈ మూర్తిగాడు ఇంకెంతదాకా పాకుతాడోనని, అదో భయం! అయ్యో శ్రీరామచంద్రా!

లలితకు హఠాత్తుగా ఓ ఆలోచన వచ్చింది. అలాంటి ఆలోచన సమయానికి వచ్చినందుకు, ఆమె చాలా సంతోషించింది. ఈగిజాటునుండి తప్పుకోవడానికి తన కదొక్కటే

మార్గం! తనుకూడా పుట్టింటి కెడుతుంది. దానితో అన్ని చిక్కులూ ఇట్టే విడిపోతాయి. తన కిక మూర్తిగాడి బెడద ఉండదు. వీణ్ని గురించి తను నుల్లగుల్లాలు పడనవసరం లేదు. ఇక్కడ ఉండడం, అన్నివిధాలా అనర్థకమని తేలిపోయింది. ఉన్నప్పణ్నించీ, ఈ మూర్తిగాడు ఏదో చేస్తూనే ఉంటాడు. ఇలా ఇలా చేస్తున్నాడని, ఈ మనిషికి చెప్పడానిక్గూడా లేదు. మొదట్లో, ఆయనగారి కంతగా ఇష్టంలేకపోయినప్పటికీ– ఈ తింజీ ఏర్పాట్లు చేసింది తనే; ఇప్పుడు వద్దంటున్నదీ తనే!

అదీగాక వీడు తనను 'అమ్మాయ్' అంటున్నాడు. తను వీణ్ని 'అన్నగారూ!' అంటున్నది. అటువంటివాడు ఈ పనిచేశాడంటే ఎవ్వరూనమ్మరు. పైగా తనే రద్దీపడాలసొస్తుంది. ఇక్కడుండి, ఈ జాతర నెత్తికి చుట్టుకోడంకన్నా, తను హాయిగా తప్పుకెళ్ళడమే మంచిది! నాన్నకూడా మొన్ననే రాశాడు. ఆయనరాశాడనికాదు గానీ, తనకుగూడా తనవాళ్ళను కూడాలనిపిస్తున్నది...... అన్నిటికన్నా ముఖ్యం ఈ గండక త్తెర తప్పిపోతుంది.

శంకరం భార్య చెప్పింది విన్నాడు. ఓ నిమిషం ఆలోచించాడు. ఆ తెల్లవారే అతను భార్యను ప్రయాణంచేసి బండిదాకా పంపించాడు.

నాలుగైదు రోజులపాటు చాలా కులాసాగా గడచిపోయింది. లలిత తన స్నేహితులందర్నీ పలకరించి వచ్చింది. ఆపైన ఏం చెయ్యవలసిందీ లలితకు తెలియలేదు. ఇంట్లో ఉన్న కాసినిపుస్తకాలూ, పనిబట్టి రెండురోజుల్లో పూర్తిచేసింది. ఈ ఊళ్ళో సినిమాలు, పార్కులులేవు. రేడియోగూడా లేదు.

ఆమెకు పిచ్చెక్కినట్లయింది. ఓ నెలరోజులపాటు కులాసాగా గడుపుదామనుకొంది. వారానికే మొఖం మొత్తింది! తిరిగి వెళ్ళిపోదామా అని కూడా అనుకొంది. మరో రెండురోజులు రాజారావు రాకపోతే, అను కొన్నంత పనీ చేసేది లలిత.

రాజారావును చూడగానే లలితకు పాత సంగతులెన్నో జ్ఞాపకం వచ్చాయి. ఆవిడగారు కథానాయిక కాకు గానీ, అయినట్లయితే, తప్పకుండా కళ్ళంట నీళ్ళు పెట్టుకునేది. ఆ రోజుల్లో, తెలిసీ తెలియని వయస్సులో, ఇద్దరూ ప్రేమించుకుంటున్నామనుకొన్నారు. పెళ్లికూడా చేసుకుందామనుకొన్నారు. ఈ భూప్రపంచం తల్లక్రిందులైనా, సూర్య చంద్రులు గతులు తప్పినా, సప్తసముద్రాలూ ఇంకినా, తమ వివాహం జరిగి తీరాలిసిందేనని ప్రమాణాలు చేసుకొన్నారు. చివరికి జరిగిందేమిటంటే ఏమీ లేదు. మొదట్లో ఏదో కాస్త గినుకులాడినా. తను శంకరాన్ని చేసుకుంది. రాజారావు ఇంకెవర్నో పెంఢ్లాడి ఉద్యోగం చేసుకుంటున్నాడు. అంతవరకూ తన పెళ్లి విషయం, ఆటే పట్టించుకోని నాన్న, ఈ సంగతి తెలియగానే ఆదరా బాదరా కానిచ్చేశాడు. అమ్మ ఒప్పుకోలేదు గానీ, ఒప్పుకొంటే తన పెళ్ళి రాజారావుతోనే అయ్యేది...

లలిత ఆశించినంతా జరిగింది. రాజారావు ఆమె కాలక్షేపానికి చక్కగా అక్కరకొచ్చాడు. దివాణంలాంటి కొంప, నాన్న ప్రొద్దుటనంగా వెళ్ళి రాత్రిగ్గానీ తిరిగి రాడు. తమ్ముడు, ఆ వీధి బడితో సతమతమవుతుంటాడు. ఆ రెండు మెతుకులూ ఉడకేసి, అమ్మ ఓమూల నడుంవాల్చేస్తుంది...

రాజారావుక్కూడా, ఆనాటి సంఘటనలన్నీ మనస్సులో

మెదిలి ఉంటాలి; లేకపోతే, అలా మాట్లాడి ఉండడు మరి.

'ఆఁ పోనిద్దూ! అప్పు డేదో జరిగిపోయింది. దాన్ని గురించి ఇప్పు డెంత అనుకొంటే మాత్రం ఏం లాభం?' అన్నది లలిత.

'నేనంత తేలిగ్గా మాట్లాడలేను. నువ్వు మరచిపోయా వేమోగాని, నే నింకా మరచిపోలేదు.' అన్నాడు.

లలిత కళ్ళు తళతళలాడాయి.

'ఈగదిలోనే మనం కలుసుకొంటుండేవాళ్ళం. మొదటి సారి నిన్నిక్కడే నేను ముద్దెట్టుకొన్నాను...'

లలిత అతని ముఖంలోకి చూసింది. ఆమె పెదాలు కొద్దిగా వణికాయి ఏదో చెప్పబోయి చెప్పలేక ఆగిపోయింది. రాజారావు కేదో ప్రోత్సాహం లభించినట్లయింది. ఎవరో చెప్పినట్లుగా, అతను ముందుకు వెళ్ళాడు. అతని చేతుల్లో లలిత శరీరం, ఓ క్షణం పెనుగులాడి, మానేసింది...

తాను చేసిన ఈ పని మంచిదా, చెడ్డదా అన్న విచికిత్స జరిగినప్పుడు, మంచిదేనని లలిత సమాధానం చెప్పు కొంది. తనూ, రాజారావూ ఒకప్పుడు పెళ్ళికూడా చేసు కొందా మనుకొన్నారు. చేసుకోవడానికి తమకు అభ్యంతర మేమీ లేదు. చేసుకోవటమే జరిగినట్లయితే, తను శాశ్వ తంగా, రాజారావుమనిషి అయివుండేది. అలా కాకపోవ డానికి కారణం, తనుగానీ, అతనుగానీ కాదు; అమ్మ! ఆమె పట్టుదలవల్లనే తాము విడిపోవలసివచ్చింది. అమ్మ పట్టుబట్ట నట్లయితే, తా మిద్దరూ భార్యాభర్త లయ్యేవారు. హాయిగా సుఖించేవారు. ఇప్పుడు కాలేదు—అయినంత మాత్రాన

సుఖపడకూడదనే దేముంది? నిజం చెప్పాలంటే తను వ్యభిచరించింది శంకరంతోనే గాని రాజారావుతో కాదు!

ఈ పంపిణీమీద, తనను తాను సమర్థించుకొనేందుకు చాలా కారణాలు కనిపించాయి లలితకు. ఆ మూర్తిగా డీలా చేయడం కూడా, ఒకందుకు మంచిదే ననిపించిందామెకు. లేకపోతే, ఇంతలో తను పుట్టింటికి వచ్చి వుండదు, ఈ రాజారావు కనుపించనుకూడా కనిపించడు. అంచేతే, ఇతని సెలవు అయిపోయిందాకా తనిక్కడే ఉండటానికి నిశ్చయించుకొంది. మరో పదిహేను రోజులదాకా, రావడానికి పడదని, శంకరానికి ఉత్తరం కూడా రాసింది.

అయితే ఆ గడువు దాకా లలిత ఉండలేదు. అలా ఉత్తరం రాసిన మూడోరోజునే ఆమె ప్రయాణంకట్టింది. ఇంత హఠాత్తుగా లలిత ఎందుకు ప్రయాణమౌతున్నదో ఎవ్వరికీ తెలియలేదు. చివరకు రాజారావు కూడా తెలుసుకోలేకపోయాడు.

'నువ్వింకా ఉంటావనుకున్నాను లలితా! ఇలా వెడతావనుకోలేదు. కనీసం ఎందుకెడుతున్నావో కూడా నాకు తెలియకుండా వుంది' అన్నాడు రాజారావు.

'తెలియవలసిన అవసరం లేదు' అన్నది లలిత.

ఆమె మనస్సు పరిపరివిధాల పోయింది. ఈ మొగవాళ్ళంతా ఇంతే అనుకొంది. ఎంతో ప్రేమించాడనుకొన్న ఈ రాజారావు కూడా తనను మోసగించాడనుకొంది. ఆనాడు—పెళ్ళికాక పూర్వం—పెళ్ళి చేసుకొంటానని, తనను అనుభవించాడు. ఇప్పుడు—భార్య పుట్టింటికి వెళ్ళిన కారణంగానే

వెనుకటి పరిచయాన్ని పురస్కరించుకొని, తనను మరొకసారి 'పతిత' ను చేశాడు ఈ రెండవ తప్పు జరగడానికి కారణం తను కాదు; రాజారావు భార్య.

ఆలోచించి చూడగా లలిత కెన్నో అనుమానా లుదయించాయి. ఈ ఆలోచన, అక్కడ ఉండగానే వచ్చినట్లయితే. తను పుట్టింటికి రానేరాదు. ఓ అపాయంనుండి, తప్పుకొందుకు తనిక్కడ కొచ్చింది; అంతకన్నా బలీయమైన అపాయానికి గురికాబడ్డది. ఈ రాజారావు ధర్మమా అంటూ తనకు తెలిసివచ్చింది. రాంమూర్తి తనవెంట .పడటానికి, రాజారావు తన దరిజేరటానికి గల కారణమేదో తనకు తెలిసిపోయింది! బహుశా ఈ కారణంచేతే తనభర్త, తను పుట్టింటికి వెళ్ళడానికి, చప్పున అంగీకరించి వుంటాడు.

తను త్వరగా వెళ్ళాలి. తనభర్త మరో స్త్రీ వలలో పడకముందే. ఆయన్ను రక్షించుకోవాలి. ఇష్టాయిష్టాలనేవి ఎట్లా ఉన్నా, తను చేసేచేసే కాపరాన్ని కాలదన్నుకో లేదు...

ఆదరాబాదరా రైలు దిగి ఇంటికొచ్చింది. రాంమూర్తిగారి భాగంలో దీపంకూడా లేదు. తను యింట్లో నుండి గాజుల చప్పుడు వినిపించింది. అడుగులో అడుగు వేసుకొంటూవచ్చి తలుపుసందుగుండా లోపలికి చూసిందామె. లలిత అనుమానించిందంతా జరిగింది. శంకరం వెల్లకిలా పడుకొనివున్నాడు. అతని మంచంమీద కూచున్నామెను శారదగా గుర్తుపట్టడానికి, లలితకు ఎంతో సేపుపట్టలేదు.